Наш дядько Микита виїздив на поселення кудись аж на Зелений Клин. Виряджати його зібрався увесь рід. Ходили й ми прощатися — всі: великі й малі. Коли прощалися, дядько казав:

— Оце дивіться, діти, на вашого дядька, надивляйтеся, бо вже, мабуть, більш не побачите ніколи.

Його почали розважати:

— Гора з горою не зіходиться, а людина з людиною зійдеться.

Я був замітливий: почув теє та й питаюся у мами:

— Нащо вони ото так кажуть?

— Так, сину, годиться казати, коли далека розлука.

Я того не забув і колись упалив таке.

Одного ранку, тільки-тільки вставши з постелі, я шмат хліба в руки та й тягну з хати.

— Куди це ти летиш спозаранку? — кажуть мені мама.— Це як майнеш з дому, то й до вечора тебе не побачиш.

А я на порозі:

— Не журіться, мамо, гора з горою не зіходиться...